

Elnémult a Kereskedők Szövetsége végleges jelölése a közgyűlési bizottságok részére

Dr. Kertész Béla a közigazgatási bizottsági jelölésekről

(A Délmagyarország munkatársától.) »Kavarodás a Kereskedők Szövetségében a bizottságok ujjaalakítása körül« című keddi cikkünk nagy feltűnést keltett. Szükségesnek tartottuk, hogy a cikkben foglaltakra nézve dr. Kertész Béla véleményét kérjük, aki a következőkben nyilatkozott munkatársunknak:

— A Szegedi Kereskedők Szövetsége indítványomra életre hívta törvényhatósági csoportját, amely célul tűzte ki, hogy országos politikai szempontok kiküszöbölésével a várospolitikában a gazdasági követelmények fokozottabb érvényesülését segíti elő. Ennek a célnak szolgálatában a szövetség tagjai számára a közgyűlési bizottságokban is megfelelő helyet kívántunk biztosítani, mert az érdemleges munkát igen gyakran a bizottságokban végzik el. Felmerült ezzel kapcsolatosan az a kombináció is, hogy a közigazgatási bizottságban, amelyben egyedül van mód és alkalom a gazdasági osztályokra nehezedő súlyos adóterhek és egyéb adósérelmek ellen küzdeni, egyik tagsági helyre engem jelöljenek. A folyó hó 12-én délután megtar-

tott előértekezleten, amelyen én részt sem vettem, tényleg az én nevemet is kombinációba hozták a közigazgatási bizottsági tagságra, kizárólag a kereskedőosztályra oly fontos adóügyekre való tekintettel. Ezt a jelölést azonban nyomban elhárítottam, amint ellene egyetlen hang elhangzott.

— Ez a tényállás. A szegedi közéletre mindennél jellemzőbb, hogy a törvényhatósági közéleti tevékenységem küszöbén már ily támadás ér. Korán adatott meg számomra, megízlelnem a forensis szerep tuskéit. De talán korábban tesz edzettebbé is.

A Kereskedők Szövetségének nagytanácsa hétfő esti ülésén tudvalevőleg megbízást adott a törvényhatósági ügyek intézésére megválasztott ötös bizottságnak, hogy a város bizottságaiban megüresedett helyekre a jelöléseket ejtse meg. Ez az ötös bizottság — Varga Mihály, Bokor Adolf, Bruckner Ede, dr. Kertész Béla és Benedek Pál — kedden este ülést tartott a Lloydban és elvégezte a szövetség jelölését. Ez a lista állítólag végleges.

Harmincöt fillérből már nem lehet megélni: öngyilkos leszek

Egy leszanált fiatalember tragédiája

(A Délmagyarország munkatársától.) Szilasi Ferenc 28 éves magántisztviselő a megszállás idejében jött Szegedre. Nagybecskerekéről édesanyját is magával hozta. Az idős uriaszony azonban a kiutasítás izgalmaiban megbetegedett és néhány hónap után meghalt. Szilasi Ferenc állásba került, szerény javadalmazású irnoki állást kapott egyik szegedi cégnél. Havi fizetése 120 pengő volt, amelyből a törekvő magántisztviselő havonta 20 pengőt félretett. A múlt év januárjában azonban a fiatalembert »leszanálták«. Állás nélkül maradt, kikerült az uccára. Nem sokára kis butorozott szobáját is kénytelen volt felmondani. A lakbért nem tudta már fizetni, megmaradt pénzecskeje élelemre kellett.

A nyáron Ujszegeden, a ligetben aludt. Az ősz beálltával azonban kiszorult a liget padjairól és végső elkeseredésében a menhelyre vágódott, ahol néhány fillérért meleg szobát, ágyat kapott. A menhelyről Szilasi Ferenc mindennap bejárt a városba. Állást keresett, de hiába. Mindenhon bízatták, de mindenhol el is utasították. Napszámosmunkát sem tudott kapni, minden állást, foglalkozást elváltalt volna. Közben pénze is elfogyott és ekkor gondolt Szilasi Ferenc arra, hogy öngyilkos lesz.

Öngyilkossági kísérletét hétfőn délből hajtott végre. A menhelyről kiment a rókusi temetőbe, ahol édesanyja feküdt. Ráült a sir-

domba, elővette zsirszódával telt üvegesét, amelynek tartalmát teljesen kiitta. A zsirszódaoldat azonban nem lehetett erős, mert Szilasi Ferenc még eszméletét sem veszítette el. Borzalmas fájdalmakat érzett. A temetőből bebörtökölt a Tavasz-uccába és az volt a terve, hogy a kórházba megy. A Tavasz-ucca közepén azonban már nem bírta tovább. Összeesett. Az uccán sokan jártak a déli órákban. Valaki a mentőkért telefonált, akik az eszméletlen fiatalembert a kórházba szállították.

A zsebeiben három levelet találtak. A levelek a rendőrségnek, egy szegedi urileánynak és egy kecskeméti ügyvédnek szóltak.

A bucsulevelekben Szilasi bejelenti öngyilkosságát és elmondja, hogy végzetes nyomora készítette az öngyilkosságra. 1920-ban érettségizett, Szegeden átmenetileg állásban volt, de aztán az uccára került. Írtaik között találtak egy jegyzéket, amely a kiadásairól számol be. A jegyzék utoljára vasárnapról szól:

Reggeli	20 fillér.
Ebéd	47 fillér.
Dohány	30 fillér.
Maradt	35 fillér.

— Ebből már nem lehet megélni, tehát öngyilkos leszek, — mondja a jegyzék utolsó sora.

Az életunt magántisztviselő állapota súlyos, de nem életveszélyes.

A polgármester szerdától kezdve beszünteti a szegények pénzbeli segélyezését

A szegények ezen túl utalványt kapnak kenyérre és tüzelőre

(A Délmagyarország munkatársától.) A polgármesteri gyorssegélyalap szegényeinek száma az idén ugyancsak megsaporodott. A szemérmes és a szemérmetlen kéregetők tarka hada minden nap úgy megszállja a polgármesteri hivatal helyiségeit, hogy más alig tud áttörni rajtuk. Rendet már Ferenc, a polgármester szigorú huszára sem tud teremteni, olyan kétségbeesett elszántsággal küzdenek azért a napi egy-két pengős gyorssegélyért. A polgármester karácsony óta átlag négy-öt száz pengő segélyt oszt ki közöttük naponta, ami annyira igénybevette az összes felhasználható alapokat, hogy már alig maradt valami a tél hátralévő hónapjaira.

A polgármester úgy találta, hogy a segélyezés

eddig módja nem megfelelő, mert nagyon sok professzionista kéregető is segélyhez jut, talán olyan is, aki csak tulságosan rászokott ezekre az egy-két pengős adományokra. Ezért elhatározta a polgármester, hogy a segélyezés terén valamilyen új rendszert léptet életbe. Ennek a rendszernek megbeszélésére kedden délelőtt értekezletre hívta meg dr. Pálffy József tanácsnokot, az előjárósági ügyosztály vezetőjét, Scultéty Sándor főszámvevőt és Gróf Dezső nyugalmazott rendőrkapitányt, az előjárósági ügyosztály egyik kerületvezetőjét.

A polgármester a hosszú ideig tartó megbeszélés eredményeképpen úgy határozott, hogy a pénzbeli segélyezést szerdától kezdve végérvényesen

PATZAUER
RUM
LIKÖR KONYAK

beszünteti, ezen túl pénzbeli segélyt senkinek sem utal ki, hanem természetbeni adományokkal segít a jelentkező szegényeken. Utalványt oszt ki közöttük a két legfontosabb téli szükségleti cikkre, kenyérre és fára. Ebédet viszont, egy-egy fél liter jól elkészített, tápláló főzeléket, minden jelentkező a népkonyhán kaphat. Megbizta a polgármester az előjárósági ügyosztályt, hogy állapodjon meg néhány pékkel és fakeskedővel, akik az utalvány ellenében kiadják a fát és kenyeret, pénzüket pedig az utalványok ellenében a városi főpénztár fizeti ki.

— Azt hiszem — mondotta a polgármester —, hogy a segélyezésnek ez a módja lényegesen apasztja majd a kéregetők számát, mert tapasztalatból tudom, hogy készpénzsegélyért olyanok is jelentkeznek, akiknek nincs föltétlenül szükségük segélyre, viszont a természetbeni segítséget leginkább csak az fogadja el, aki tényleg rászorult. A háboru alatt, amikor még főkapitány voltam, a hadbavonult szegények feleségei között én osztottam ki a segélyeket. Akkor is így jártunk. Egy szép napon elfogyott a pénzünk, mert mindenki jelentkezett a készpénzsegélyért. Gondoltam egyet és a megmaradt pénzen vásároltam néhány mázsa babot. A jelentkező asszonyoknak pénz helyett babot adtam. Másnap már alig jelentkezett valaki ezért a természetbeni segélyért, pedig a bab abban az időben igen nagy értéket jelentett.

— Legutóbb a segélyért jelentkezőket, akik azzal jöttek hogy éheznek, elküldöttem a népkonyhára. Nyolcvan jelentkező közül mindössze tízenegy ment el az ebédért. A munkabíróknak munkaalalmat ajánlottam föl. Szintén csak tízenegy jelentkezett, akikkel fát vágat a város és így keresetbe juttatja őket. Ennek a huszonnyolc szegénynek valóban szüksége van a segítségre, a többi azonban — nem mondom, hogy kivétel nélkül valamennyi — csak megszokta a munkánélküli segélyezést. A természetbeni adományokkal az a célom, hogy megrostálódjanak a város szegényei, hogy olyanok ne vegyék igénybe a segélyezési alapokat, akik nincsenek arra föltétlenül ráutalva.

A polgármesteri gyorssegélyalap szegényei tehát szerdától kezdve már nem kapnak készpénzsegélyt, hanem egy-egy utalványt fára, vagy kenyérre, indokolt esetben mind a kettőre.

Az olvasó rovata

Egy kis városrendezés és idegenforgalom

Igen tisztelt Szerkesztő Ur! Ha Szegedről beszélünk, mindig kiemeljük a Széchenyi-teret és róla, mint tökéletes egészről a legnagyobb dicsérrel emlékezünk meg. Minden szem a Templom-tér felé fordul, mintha régi tereinken már semmi teendő sem volna. Kezdjük a Széchenyi-téren.

A park valóban nagyon szép és a környező köz- és magánépületek is több-kevesebb kivétellel megfelelnek. Ott áll azonban, mélyen a tér járdaszintje alatt a bejelentőhivatal épülete, mely kívülről nagy szépségiháza a térnek, belülről pedig szégyene a városnak. Szűk, sötét kapubejárásával, rossz szagu, csuf udvarával, keskeny, nyirkos falépcsőjével és folyosójával, amely minden lépésnél recseg és amelyen át kell haladni mind azoknak, kiknek dolguk van a bejelentőhivatalban, tehát igen sok külföldinek is, akikre ezen épület a legrosszabb benyomással van.

Igazán itt volna az ideje e roskatag épület helyébe egy modern, stílusában a térhez alkalmazkodó 2 (vagy alacsonyabb emeletekből három) emeletes házat építeni, ahol mindjárt elhelyezést nyerhetne vagy a Jernei-házban lévő belvárosi elemi iskola, vagy a zeneiskola, vagy más intézmény a modern bejelentőhivatal mellett.

Azután itt van a gyönyörű Dugonics-tér, melynek parkját az egyetem és más épületek szegélyeznek, de a Kárász-ucca és a tér sarkán hosszán húzódik el egy régi földszintes épület, lerombolva a Dugonics-tér és Kárász-ucca megnyerő városias hatását.

Ennyit a város szívéből. A fátlán Honvéd- és Kolozsvári-térről, a kipusztított Lechner- és Kálvária-térről, stb. más alkalommal.

Teljes tisztelettel: Egy hű olvasónőjük, ki szeretné, ha a város csakugyan szebb lenne, mint volt.